

„Kuulsin kül“, vastasin mina, „aga rääkige ommeti, mis on sest Rootsilasest ja nud, kes eile öhtu teile forterisse jäi?“ „Oh, ütles mölder,“ mis toost palju rääkida, oli alles noorukene, püsti emapojakene, kui wacelassid kuulis külas olewa, heitis hirmu pärast meele peagi ära, ajas wägise mu peale, et hobuse pidin sadulasse panema, sest tema tahtis rutu pakuminna. Manitsesin teda kül, et jääge seia, ärge kartke midagi, ei tule sõamehed seia otsima, aga mis se aitab, loe ehk laula tema wastu, se oli üks köik, pidin siis tema tahtmist tegema ja teda lastma ärasõita. Eks teie wahest ise et ole näinud, ei mina ööse tulega tema juures tallis olin?“

„Jah,“ vastasin mina, „olen köik näinud esimesest otsast wiimseni, ja kallid Jumal, kas wahest temale peaks liiga tehtud olema?“

„Ehk arwate teie wast, et mina temale midagi kurja teinud,“ turtsus Pastjan, „näe imed, nii wõib oma hea südamet pärast koguni kimpu saada. Mina soovisin temale head, kes teda käskis äraminna. Saab näha, kes julgeb mu wastu kaebdust tõsta!“

Sai ta wihaga seda ööldud, kuuldi kaugegelt kobjamüdinat, ja pea nägime hoost meie poole tulewa ilma sadulata ja ilma waljata. Ma tundsin ta jalapealt ära, oli Rootsi-mehe hal hobune. Eoim waatas minu peale nii haledaste, nagu tahaks mu peale kaewata, siis pööris pead talli akna poole ja wahtis üksijilmi möldri otsa.

„Kas ja näed elajat,“ ütlesin mina, „ta waatab ju teie peale, otse kui tahaks midagi öölda!“ Möldri karwad tõusiwad püsti, nagu läks walgeks, hingg tahtis finni jääda, rutu kadus aknast ära. Hobune ei liikunud mite paigast ja wahtis ifa talli aknasse, wiimaks tuli mölder piitsaga wälja, hakkas hobuse lasta finni, wiis talli.

Kui pääw ju oli öhtupoole, läks minu mees teiste meestega saweakude juure, mis otse westi taga olid. Seal leidiswad nemad waest Rootsilast rusjuks peksetud peaga maas olemast, hingge ei olnud enam sees. Mehed tõstsid furnukeha ülesse, kandsid külasse just möldri ukse alla. Möldri majas põles juba tuli, minu mees koputas akna külge, ütles: